

Світлана Семенко,
к. філол. н., доц. (Полтава)

ХРАНИТЕЛІ ТРАДИЦІЙ

У кожного з нас (а не тільки у вельми поважаного Юрія Андруховича) те чи інше місто викликає певні спогади, асоціюється з певними сторінками життя... У моєму світовідчутті Києва одна з найтепліших сторінок пов'язана з кафедрою історії журналістики Інституту журналістики КНУ імені Тараса Шевченка...

Якщо вдатися до психології, то ця воістину рідна по духу мені кафедра асоціюється з ніжним дотиком сонця літнього ранку, який вселяє віру в прийдешній день; тихою задушевною бесідою з однокумцями, після якої душевна гармонія поселяється в душі на довгі тижні; приємним ароматом чаю й кави, якими завше, незважаючи на зайнятість і втому, пригощають гостинні співробітники кафедри; шелестом сторінок нових видань, дбайливо приготованим столиком друкованих видань для колег-журналістикознавців з усієї України; «карпатськими горами» студентських конспектів, рефератів, наукових робіт і, найголовніше, щирою, непідробною увагою до твоїх проблем...

Я переконана, що така тепла й невимушена творча атмосфера, яка панує на кафедрі, існує завдяки багатьом чинникам: по-перше, сама історія журналістики сприяє тому, що хранителі духовних традицій, сповнені своєї відповідальної місії – нести у світ те краще, що витворило людство завдяки СЛОВУ; по-друге, що кафедру очолює людина, яка органічно поєднала в собі риси мудрого гуманного керівника й блискучого науковця; по-третє, що кожний із членів кафедри цікава й творча особистість, залюблена у свій фах.

Для багатьох молодих кафедр журналістики в Україні, кафедра ювілярка стала «кузнею кадрів», життєдайним джерелом досвіду, зразком органічного поєднання класичних традицій з інноваційними освітніми технологіями підготовки майбутніх медійних працівників.

У рік поважного 60-річного ювілею кафедри історії журналістики бажаю своїй рідній кафедрі нових творчих звершень і наукових знахідок, цікавого «наукового туризму», а кожному члену кафедри зосібна всіх засадничих складових ЩАСТЯ.